

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 4/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2014 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovglobal a. s., Trenčianska 1320, Púchov, zastúpenej advokátkou JUDr. Evou Pravdíkovou Bučkovou, Sputniková 18, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 6 Er 141/2013 z 19. apríla 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovglobal a. s., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovglobal a. s., Trenčianska 1320, Púchov (ďalej

len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 Er 141/2013 z 19. apríla 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Považská Bystrica (ďalej len „Sociálna poisťovňa“ alebo „oprávnený“), č... bola sťažovateľovi uložená povinnosť uložiť dlžné poistné na sociálne poistenie jeho zamestnancov v celkovej sume 3 594,91 €, ktoré bolo splatné do 15 dní od jeho doručenia. Predmetné rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené 21. decembra 2012. Sťažovateľ uvedené poistné uhradil 17. januára 2013 v sume 1 594,91 € a 22. februára 2013 v sume 2 000 €.

Dňa 21. marca 2013 bolo sťažovateľovi doručené upovedomenie o začatí exekúcie č. EX 259/2013 z 28. februára 2013 na vymoženie peňažného plnenia podľa exekučného titulu – rozhodnutia Sociálnej poisťovne z 11. decembra 2012. Vzhľadom na to, že sťažovateľ toto plnenie uhradil, podal proti upovedomeniu o začatí exekúcie námietky a žiadal predmetnú exekúciu zastaviť. O námietkach rozhodol okresný súd namietaným uznesením č. k. 6 Er 141/2013-14 z 19. apríla 2013 tak, že ich zamietol.

V súvislosti s namietaným uznesením okresného súdu sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Sťažovateľ má za to, že porušovateľ musel zo svojej pozície pri vydávaní napadnutého rozhodnutia prihliadať nielen na právne predpisy, ale tiež na Ústavu SR a základné právne princípy v nej zakotvené ako aj na relevantnú judikatúru, pričom následne bolo jeho povinnosťou pri aplikácii práva rozhodnúť v konformne s Ústavou SR tak, aby v dôsledku jeho rozhodnutia neboli porušené základné práva a povinnosti účastníkov konania.

... máme za to, že napadnutým rozhodnutím porušovateľa – Okresného súdu Považská Bystrica bolo porušené právo navrhovateľa na súdnu ochranu, spravodlivý

proces a súčasne tak bolo zasiahnuté do jeho vlastníckeho práva z dôvodu, že pohľadávka bola navrhovateľom ako povinným dobrovoľne uhradená skôr, ako mohlo dôjsť jej vymoženiu súdnym exekútorom, preto súdnemu exekútorovi žiadna odmena nepatrí, nakoľko nič nevymohol. Keďže sťažovateľ splnil svoj dlh v celosti ešte predtým, ako získal vedomosť o tom, že sa voči nemu vedie exekúcia, je jednoznačné, že z jeho strany došlo k dobrovoľnému plneniu.“

Sťažovateľ tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Českej republiky – sp. zn. II. ÚS 3726/2011 z 19. januára 2012, sp. zn. Pl. ÚS 8/2006 z 1. marca 2007, sp. zn. II. ÚS 1540/2008 z 29. júla 2009 a sp. zn. I. ÚS 2930/09 z 21. januára 2010. Podľa sťažovateľa z týchto rozhodnutí vyplýva právny názor, podľa ktorého pri dobrovoľnom plnení dlžnej sumy v exekučnom konaní sa vypočítava odmena a náhrada hotových výdavkov exekútora zo sumy, ktorú súdny exekútor skutočne vymohol. Takto v prípade dobrovoľného plnenia celej vymáhanej sumy je základom pre výpočet odmeny a náhrady hotových výdavkov exekútora „nulová suma“. Tento právny názor možno podľa sťažovateľa odvodiť aj výkladom § 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov, kde základom na určenie odmeny súdneho exekútora je výška vymoženej pohľadávky.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza:

«Vzhľadom na časté aplikačné problémy v praxi Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky... v otázke priznávania trov exekúcie pripravilo zmenu vyhlášky č. 288/1995 Z. z. tak, že navrhuje, aby odmena exekútora bola závislá od výšky vymoženej, nie vymáhanej sumy. MS SR ako predkladateľ v dôvodovej správe: „navrhuje novú úpravu odmeňovania exekútorov v prípade dobrovoľného splnenia povinnosti uloženej v exekučnom titule. Ústavný súd Českej republiky dal vo svojom náleze PL. ÚS 8/06 jasný signál na to, že zákonodarca by mal v právnej úprave brať ohľad na snahu dlžníka splniť svoju povinnosť (bez priamej exekúcie), hoci aj v posledný možný moment. Za neprijateľnú a neudržateľnú označil právnu úpravu, podľa ktorej by exekútorovi patrila odmena, aj keď povinný plnil dobrovoľne a v tomto smere apeloval aj na Ministerstvo spravodlivosti Českej

republiky, aby v rámci zákonného splnomocnenia na vydanie vykonávacieho predpisu rešpektovalo pri stanovení výšky odmeny exekútorov základné princípy spravodlivosti a právneho štátu vrátane princípu proporcionality ako moderného ústavného pravidla. Ústavný súd Českej republiky zároveň vyzval všeobecné súdy, aby do prijatia novej právnej úpravy interpretovali výšky exekútorom vymoženého plnenia v súlade s princípmi proporcionality a spravodlivosti.“ Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky navrhovaná právna úprava má cieľ odstrániť „začarovaný kruh“, keď exekútor upustil od exekúcie až po úhrade trov exekúcie, napriek tomu, že tieto sa stanú známe až po upustení od exekúcie. Z dôvodovej správy zároveň vyplýva, že pri dobrovoľnom plnení zo strany povinného sa má uplatniť osobitná úprava, podľa ktorej „ak povinný dobrovoľne splní povinnosť podľa exekučného titulu na peňažné plnenie od začatia exekúcie do doručenia poverenia súdu exekútorovi, odmena exekútorovi nepatrí.“ V dôsledku čoho sa stáva obsoletným ustanovenie § 47 ods. 3 Exekučného poriadku.

Sťažovateľ má za to, že napadnuté rozhodnutie porušovateľa nekorešponduje s princípmi proporcionality a spravodlivosti, ani právnej istoty, keďže nereflektuje aktuálnu judikatúru prijatú v obdobných veciach. Nakoľko k plneniu zo strany sťažovateľa došlo dobrovoľne bez vedomia o začatí exekúcie, mal za to, že je potrebné exekúciu zastaviť v zmysle § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu súd zastaví, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané. Právo priznané exekučným titulom zaniklo v dôsledku solúcie skôr ako mohlo dôjsť k jej nútenému vymoženiu, preto malo dôjsť k zastaveniu exekúcie. Aj vzhľadom k tomu sťažovateľ nepodal osobitne odvolanie voči trovám exekučného konania, keďže bol a je presvedčený, že žiadne trovy exekúcie nemohli vzniknúť. Z vyššie uvedených dôvodov názor porušovateľa vyjadrený v napadnutom rozhodnutí, že exekúcia skončí až po uhradení trov exekúcie, považujeme za nesprávny a v konflikte s Ústavou SR a aktuálnou judikatúrou.

Porušovateľ v napadnutom rozhodnutí sa námietkami sťažovateľa dôkladne nezaoberal, keď vo svojom rozhodnutí nezohľadnil tú skutočnosť, že sťažovateľ splnil dlh pred tým, ako mal vedomosť o začatí exekúcie, a keď napriek tomu mu určil, že exekúcia skončí až po uhradení trov exekúcie, ktoré však nemohli vzniknúť.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„... Sťažnosti sa vyhovuje.

... Základné práva sťažovateľa... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... podľa čl. 6 Dohovoru... podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu... a podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy... porušené boli.

... Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6 Er/141/2013-14 zo dňa 19. 04. 2013.

... Okresný súd Považská Bystrica je povinný na účet právneho zástupcu sťažovateľa uhradiť náhradu trov konania [v celkovej výške 198,20 €] do 15 dní od doručenia nálezu.“

Sťažovateľ tiež navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Tento návrh odôvodňuje takto:

„Podľa § 61 Exekučného poriadku, navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené.

Vzhľadom k tomu, sťažovateľ... žiada odložiť vykonateľnosť právoplatného napadnutého rozhodnutia – Uznesenia Okresného súdu Považská Bystrica č. 6 Er/141/2013-14 zo dňa 19. 04. 2013, ktorým došlo k porušeniu sťažovateľom namietaných základných práv na súdnu ochranu a ochranu vlastníckeho práva, keďže tento zakladá nezvratný stav poškodzujúci sťažovateľa.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Okresný súd v odôvodnení namietaného uznesenia z 19. apríla 2013, ktorým zamietol námietky sťažovateľa, poukázal na § 41 ods. 2 písm. h), § 36 ods. 2 a § 50 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a uviedol:

„Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že námietky proti exekúcii sú procesným inštitútom, ktorým zákon umožňuje povinnému brániť sa proti nedôvodne začatej exekúcii. Exekučný súd v konaní o námietkach proti exekúcii teda skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie. Pre posúdenie námietok je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania, t. j. moment podania návrhu na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora. Tvrdenia v námietkach musí povinný hodnoverne preukázať.

Exekučné konanie sa vedie na základe rozhodnutia oprávneného, ktorým bolo povinnému predpísané poistné na sociálne, nemocenské, starobné poistenie za mesiac október 2012 v sume 3.594,91 €. Hoci bol povinný poučený o možnosti podať proti rozhodnutiu oprávneného odvolanie, nespravil tak a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť

i vykonateľnosť, teda stalo sa spôsobilým vykonateľným exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. h) Ex. por.

Z obsahu spisu nepochybne vyplynulo, že povinný nesplnil riadne peňažný dlh oprávnenému v lehote stanovenej v exekučnom titule, pretože neuhradil z predpísaného poistného sumu 2.000 €. V danej veci bolo exekučné konanie začaté dňa 12. 2. 2013, kedy oprávnený podal na exekútorský úrad návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému za účelom vymoženía zvyšku peňažnej pohľadávky v sume 2.000 € v zmysle exekučného titulu. Zo zhodných tvrdení účastníkov a predloženej kópie príjmového pokladničného dokladu bolo jednoznačne preukázané, že povinný uhradil oprávnenému vymáhanú sumu 2.000 € až dňa 22. 2. 2013, teda po začatí exekučného konania. Povinný nijako nespochybnil dôvodnosť peňažnej pohľadávky, uhradil ju až po začatí exekučného konania a preto musí niesť s tým spojené procesné dôsledky v podobe povinnosti uhradiť exekútorovi vzniknuté trovy exekúcie. V prípade, že povinný uhradí exekútorovi trovy exekúcie, exekútor vráti súdu poverenie na vykonanie exekúcie a exekúcia tak skončí bez nutnosti vydania osobitného rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie.

Vyhodnotiac vyššie uvedené skutočnosti mal súd za to, že návrh na vykonanie exekúcie bol oprávneným podaný dôvodne. Preto súd námietky povinného proti začatiu exekúcie podľa § 50 ods. 1 Ex. por. zamietol.“

V sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu. Základom jeho argumentácie je jeho nesúhlas s výškou trov exekúcie, a tiež so záverom okresného súdu, že exekučné konanie skončí až po uhradení týchto trov, ktoré nemali vzniknúť vzhľadom na dobrovoľné plnenie.

Podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnyimi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia

byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne. Ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46), o námietkach netreba rozhodnúť.

Podľa § 50 ods. 2 Exekučného poriadku námietky proti exekúcii je exekútor povinný doručiť súdu najneskôr do piatich dní od ich doručenia účastníkom. O námietkach proti exekúcii rozhodne súd najneskôr do 60 dní od ich doručenia.

Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 30. októbra 2013) trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelne vymáhanie nároku.

Podľa § 201 ods. 1 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 30. októbra 2013) predbežné trovy exekúcie určuje exekútor podľa osobitného právneho predpisu v upovedomení o začatí exekúcie. V rámci predbežných trov exekúcie exekútor vyčíslil odmenu najviac v rozsahu ako pri upustení od exekúcie; náhradu výdavkov a náhradu za stratu času vyčíslil len v rozsahu ich skutočnej výšky v čase vydania upovedomenia o začatí exekúcie. Zároveň povinného upozorní, že ak dlh nesplní, tak trovy exekúcie môžu byť vyššie, a predbežne vyčíslil ich výšku.

Podľa § 201 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom do 30. októbra 2013) účastník konania môže vzniesť u exekútora do troch dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti trovám exekúcie. O námietkach rozhoduje súd (§ 45). Proti rozhodnutiu súdu o námietkach proti trovám exekúcie nie je prípustné odvolanie.

Procesným prostriedkom obrany povinného proti neprípustnej exekúcii sú námietky (§ 50 ods. 1 Exekučného poriadku), ktorých účelom je dosiahnuť zastavenie exekúcie alebo upustenie od exekúcie. Námietky smerujú proti exekúcii a predmetom konania o nich sú skutočnosti hmotného a procesného práva, ktoré nastali až po vzniku exekučného titulu. Osobitným prostriedkom obrany účastníka v exekučnom konaní proti trovám exekúcie sú námietky proti trovám exekúcie (§ 201 ods. 2 Exekučného poriadku). Predmetom

konania o týchto námietkach sú skutočnosti týkajúce sa existencie alebo výšky trov exekúcie.

Základom sťažnosti je právny názor sťažovateľa, ktorým spochybňuje výšku trov exekúcie vyčíslených v upovedomení o začatí exekúcie. Vzhľadom na dobrovoľné splnenie vymáhaného dlhu by podľa sťažovateľa základom na výpočet odmeny exekútora a náhrady jeho hotových výdavkov mala byť nulová čiastka. Ústavný súd konštatuje, že tieto námietky nemožno akceptovať. Sťažovateľ sa proti výške a existencii trov exekúcie mohol a mal brániť námietkami proti trovám exekúcie (§ 201 ods. 2 Exekučného poriadku), o ktorých by rozhodol exekučný súd. Právne závery exekučného súdu o výške a existencii trov exekúcie v konaní o námietkach proti trovám exekúcie by mohli na základe sťažnosti podliehať ústavnému prieskumu ústavného súdu. Sťažovateľ ale spochybňuje výšku a vznik trov exekúcie vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu, ktorý rozhodol o námietkach podľa § 50 ods. 1 Exekučného poriadku. Okresný súd však v tomto konaní nebol povinný a ani oprávnený skúmať výšku a existenciu trov exekúcie. Z toho dôvodu nemožno námietky sťažovateľa týkajúce sa výšky a existencie trov exekúcie akceptovať ani v konaní pred ústavným súdom o jeho sťažnosti smerujúcej proti namietanému uzneseniu okresného súdu.

Okresný súd v namietanom uznesení uviedol, že skúmal námietky sťažovateľa len z hľadiska oprávnenosti a dôvodnosti začatia exekúcie. Poukázal na skutkové zistenia, podľa ktorých exekučné konanie začalo 12. februára 2013, keď oprávnený doručil návrh exekútorovi na vymoženie zvyšku peňažnej pohľadávky voči sťažovateľovi v sume 2 000 €. Zo zhodných tvrdení účastníkov a z kópie príjmového pokladničného dokladu bolo preukázané, že sťažovateľ vymáhanú sumu 2 000 € uhradil oprávnenému 22. februára 2013, t. j. po začatí exekučného konania. Okresný súd konštatoval, že povinnosť uhradiť trovy exekúcie je procesným dôsledkom exekučného konania. Až po zaplatení týchto trov exekútor vráti poverenie a exekučné konanie sa skončí. Sťažovateľ tieto závery spochybňuje výlučne argumentáciou o výške trov exekúcie, inú argumentáciu vo vzťahu k týmto právnym záverom v sťažnosti neuviedol. Ústavný súd takto konštatuje, že právne závery okresného súdu sú založené na dostatočnom zistení skutkového stavu, sú výsledkom

primeranej aplikácie a výkladu príslušných ustanovení Exekučného poriadku, nie sú arbitrárne ani zjavne neodôvodnené, preto sú ústavne udržateľné.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením okresného súdu z 19. apríla 2013. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Exekučného poriadku okresným súdom takéto nedostatky nevykazuje. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu poukazuje ústavný súd na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej absencia porušenia ústavnopracných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré patrí aj vlastnícke právo (m. m. IV. ÚS 116/05). Ústavný súd v súlade so svojou skoršou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) aj naďalej zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv, práv a slobôd hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnopracné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, prípadne čl. 6 dohovoru. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd

by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Keďže ústavný súd namietané uznesenie okresného súdu nepovažoval za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené, nemohlo týmto uznesením dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

Takto ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu namietaným uznesením okresného súdu z 19. apríla 2013 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2014